

Hlavní název: Národní listy
Datum vydání výtisku: 10.3.1904
Číslo výtisku: 70
Druh dokumentu: číslo periodika
ISSN: 1214-1240
Číslo stránky: [1]

SYSTEM
◆KRAMERIUS◆

Podmínky využití

NK ČR poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny NK ČR a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny NK ČR není možné bez případného písemného svolení NK ČR.

Národní knihovna ČR
Klementinum 190
110 00 Praha 1

kramerius@nkp.cz

Na »Národní Listy«
ranní a odpolední
předplácí se
v Praze
v administraci
na měsíc 2 K — h
ve filiálkách
na měsíc 2 K 30 h
Poštou:
na měsíc 3 K 20 h
a dvojitě zásilkou:
na měsíc 3 K 80 h

NÁRODNÍ LISTY

Odpolední vydání.

Číslo v Praze za 2 h
a na venkově za 3 h

Předplacení
a inseráty
přijímá administrace
v Mariánské ulici,
číslo 3.

Tam je též redakce
a expedice.

Válka.

L. Z Petrohradu, 10. března. 8 hod. 25 min. ráno. (Zvl. teleg. »Nár. Listů«.) Dnes uveřejňuje »Pravitelstvennyj Věstnik« seznam padlých a zemřelých ruských vojáků a to na loďstvu ruském. Dle této úřední zprávy padli anebo následkem poranění zemřeli: na »Askoldu« 4, na »Pobjedě« 2, na »Bajanu« 6, na »Angene« 2, na »Retvizanu« 5, na »Palladě« 6, na »Cesareviči« 1 a na »Varjaku« 32 mužů.

Tedy až na »Varjak«, zničený v námořní bitvě u Čemulpa, nejsou ztráty na moři značné.

Počet raněných na moři pohybuje se mezi 50 až 100. Každého dne deset vojáků průměrně opouští nemocnice.

Z Petrohradu, 10. března. (Zvláštní telegram »N. L.«) Generála Kuropatkina, jenž v sobotu večer o 8. hod. 20 min. opouští zvláštním kurýrním vlakem Petrohrad, provázetí bude jako pobočník plukovník baron Osten-Saken, rytmistr kníže Urusov, rytmistr hrabě Stenbok, plukovník Knoring a dále generálmajor Velicko, jakož i chef polní kanceláře generálního štábu plukovník Danilov a štábní lékař dr. Deikun. Až do Moskvy provází Kuropatkina jeho choť a synáček sedmiletý. Kuropatkina docházejí se všech stran nejvřelejší projevy blahopřejné a dostává spousty drahocenně pracovaných obrazů svatých ve formě amuletů.

FEUILLETON.

Stará cesta.

Napsal Jaroslav Hašek.

Tři dni před otevřením nové silnice v kládal starý Babažič Častičovi: „Dobře, že nemusíme přes vrchy vozit. Stará cesta beztoho nestojí za nic. Samé kamení a když jedeš, div, že duši nevytrfeseš z těla. A pak pamatuj se, když přišlo, voda tekla jako potokem po staré silnici. A ta cesta! S vrhu do vrchu, přes kamení, přes klády. Kolem samý les. Přišel vítr a jed druhého dne. Tu leží přes cestu jedle, tu zase borovice.“

Častič kýval hlavou a řekl přesvědčivě: „Máš pravdu. Koně se unaví, zpění a správně nadává. Tahle nová silnice je jako mlát. O hodinu bude cesta děle trvat, ale samá rovina. Kopce pěkně objedeš.“

V čeledníku počalo se stmívat.

Oba starci, zaměstnaní jako čeledínové v panském dvoře od svého mládí, zvykli si na tmu, že nepocítovali potřeby rozsvítit. Ostatně k čemu? Kapusty v míse na lavičce nemusili vidět. Měli na tom dost, že cítili její přítřpkou chuť a hořkost spálené jíšky. Zvykli na takové odpadky ze správcovy kuchyně a těšili se, že teplá kapusta dodá jim aspoň trochu tepla, které rok za rokem víc a více mizelo z jejich hubených, starých těl.

Seděli zde na lavičce, klepající dřevěnými lžičkami do mísy a pomalu pojdající kusy špatně vyprané kapusty. Současně nabrali a jako do

Napjetí v ruském vojsku proti Anglii.

Z Petrohradu, 10. března. (Pův. zpráva »N. L.«) »Nov. Vrem.« vyslovuje úžas nad upřímností tajemníka britského námořního ministerstva v příčině vyhlášení 16 baterií s 108 nových děl do Indie. Při takovém stavu věcí přj britské listy nemusí se diviti, že v ruském vojsku je smýšlení protibritské.

Oslavy Kuropatkina.

Z Petrohradu, 10. března. (Pův. zpráva »N. L.«) Generál Kuropatkina při svém odjezdu na bojiště vyzádal sobě, aby se mu nepořádaly žádné manifestace. Přes to však dojde as k projevům vlasteneckým.

Deputace petrohradského tisku u cara.

Z Petrohradu, 10. března. (Pův. zpr. »N. L.«) Dnes deputace petrohradských novin, záležející z vydavatele »Nov. Vremene« Suvorina, vydav. »Světa« Komarova a vydavatele »Vedomosti« Holypina dostavila se k carovi, jemuž odevzdala adresu oddanosti. — Komitét pro rozmnožení loďstva sebral 15 millionů rublů. Dary docházejí neustále.

Podrobnost o prvním útoku na Port Artur.

Z Petrohradu, 10. března. (Pův. zpr. »N. L.«) Choť admirála Staraka vyvrací pověst, že za příčinou její jmenování za prvního útoku na Port Artur konal se přes.

Vyznamenání.

Z Petrohradu, 10. března. (C. B.) Dosaďní velitel křižáku »Varjak« kapitán Rudněv byl jmenován pobočníkem carovým.

Car posádce a obyvatelstvu vladivostockému.

Z Petrohradu, 9. března. (C. B.) Korrespondent ruské telegrafní kanceláře oznamuje z Vladivostoku: Admirál Alexějev vyrozuměl velitele pevnosti o tom, že car nařídil, aby jak posádce, tak ostatním obhájci města vysloveno bylo vřelé blahopřání k prvému, šťastné přestálemu křtu ohněm, jakož aby bylo vysloveno jeho pevné přesvědčení, že všichni i pro budoucno budou nejmohutnější živou hradbou proti nepříteli. Posádka i obyvatelstvo byli carovým projevem radostně překvapeni.

taktu mlaskali. Kapusta lepila se jim na bezzubé dásně, jedli pomalu a dávali pozor, aby nic neupadlo z jídla na jejich sváteční nohavice, vybledlé během času a na kolenech oděné.

Byli sami v čeledníku. Nedělní večer trávili již kolik let sami. Mladá chasa odešla do vsi.

„Hm, cesta bude teď lepší,“ řekl Babažič, nabíraje kapustu.

„Bude lepší,“ odvětil krátce Častič, polykaje dlouhý kus, který nemohl sežvýkat.

„Až pojedeme po nové silnici, to bude radost,“ začal opět Babažič, „koně budou řehtat.“ Babažič odložil lžiči.

„Vykríknu hyó,“ pokračoval se záplem, „a poletíme jako vítr. Nebude se vůz třást. To bude jízda!“

„Jez, at to nevystydne,“ napomínal Častič, který odložil také lžiči, neboť byl zvyklý, že oba současně nabírali jídlo.

Babažič nabral si kapusty. Totéž učinil Častič. Oba chvíli polykali a mlaskali, až Babažič opět se dal do hovoru: „Ale jezdi jsme dlouho po staré cestě, to jsou letá!“

„Přes padesát let,“ pravil Častič, „začali jsme jezdit mládí.“

„Bylo mně dvacet,“ šeptal Babažič.

„Mně devatenáct,“ podotkl Častič, „jel jsem ponejprv do města na jaře pro železo.“

„A já v letě asi v červnu! Jel jsem pro dříví na paseku,“ řekl Babažič, odkládaje po druhé lžiči.

„První moje jízda byla pěkná,“ v zamyšlení pronášel Častič. „Sromy byly po dešti ještě mokré a voněly. A tam, kde se jede s kopce kolem kříže, dohonil jsem mladou Žalku. Vem’

Děk ruských žen kapitánu a mužstvu »Talbotu«.

Z Londýna, 9. března. (C. B.) Reuter oznamuje: První lord admirality Earl of Selborne obdržel od matek a žen důstojníků v Libavě, kamž ruský parník »Varjak« náležel, jakož i od ruských žen v Libavě telegram, v němž se prosí, aby kapitánovi i mužstvu anglického křižáku »Talbot« vyslovil jejich nejvřelejší děk za humanitní si počínání k ruskému raněnému mužstvu po útoku na »Varjak« a »Korejec« u Čemulpa. (»Talbot« vzal totiž zraněné námořníky na palubu.) Earl of Selborne prostřednictvím ruského vicekonsula v Libavě za telegram poděkoval a připojil, že anglické loďstvo se raduje z toho, může-li námořníkům spřízněné národnosti pomoci podobně poskytnouti.

(Ostatní zprávy viz na str. 3.)

Telefonické zprávy »Nár. Listů.«

Z poslanecké sněmovny.

Z Vídně, 10. března. Počátkem dnešní schůze bude zvláštní výbor, dosazený včera, referovat o tom, má-li se dát důtka posl. Irovi za to, že volal na poslance české: karabáč na ně, na ty lupiče. Potom následovatí bude lektura návrhů, dotazů a petic a možná dost, že se opět bude hlasovat dle jmen. Odbude-li se tato četba, pokračovati se bude ve vyzívování plných návrhů. Na radě jsou dva české: návrh na změnu živnostenského řádu a návrh dra. Lad. Dvořáka v příčině nedostatečných místností českých vysokých škol.

K tomu návrhu promluví dr. Fořt. Myslí se ostatně, že zasáhnu do debaty také Vlachschové, aby vytkli vládě své postavení k úmyslu jejímu, zříditi vlašskou universitu v Roveredě.

Vaterlandě zabývá se touto záležitostí na čelném místě, odmítá co nejrozhodněji stanovisko vlády, že má universita přijíti jen do města jednojazyčného, poněvadž tím stanoviskem vlády poráží se zákonná národní rovnoprávnost.

Pražské události a vídeňský tisk.

Z Vídně, 10. března. Všechny listy vídeňské hlasitou vzdávají dra. Körbrovi pochvalu za to, že včera způsobem tak křiklavým, tak strannickým promluvil o Praze.

mě na vůz, prosila. Vzal jsem ji a jeli jsme. Škoda jí bylo, že se vdala za toho Mališku. Bil jí každý den.“

„Jezme,“ vybízel Babažič, „kapusta bude již studená.“

Lžiče zaklepaly a oba starci pustili se do jídla, které přerušil Babažič slovy: „Po staré cestě jel jsem s nebožkou ženou do kostela k oddávkám. Tomu už je čtyřicet let. Kolem bylo všude sněhu. Na silnici, na stromech, na kopcích. Už je tam, chuděra, pod zemí přes deset let.“ Babažič se odmlčel a zahleděl se oknem na dvůr.

„Bylo tam na staré cestě veselo,“ přerušil Častič smutně ticho. „Vozy jezdily po celý den. Jednou se mně ale tam zabil kůň,“ doložil, chtěje říci něco hodně smutného, „upadl a hlavou narazil na kámen. Byl to moudrý kůň, celý šedivý a srst měl kudrnatou.“

„To byl ten, co nás vzal k oddávkám,“ řekl po chvíli Babažič, „řehtal celou cestu.“

Starý Babažič zadíval se do temna chladné jizby a přimhouřil oči. Viděl starou silnici zasněženou, veselé jitra, vůz, jedoucí s kopce do kopce. Na voze viděl sebe mladého, vedle sebe svou ženu a šedivý, kudrnatý kůň řehtá vesele a odkukuje bujnosti.

„Škoda staré cesty,“ pronesl náhle, otevřev oči, „bylo tam pěkně. Teď zaroste travou a spustne.“

Častič obrátil své vodové oči na Babažiče a polohlasně pravil: „Máš pravdu, proč stavěli novou!“

V míse na lavičce hořce páchla kapusta.